

HẠT CÁT TRONG LÒNG CON TRAI.

Nghe tiếng chuông cuối cùng báo giờ ra về, Quyên vội vã theo các bạn vào phòng riêng dành cho đàn bà để rửa tay và thay áo quần. Họ cười nói huyền thuyên, riêng nàng thì lặng lẽ, bao giờ cũng lặng lẽ, thỉnh thoảng có ai hỏi điều gì Quyên mới trả lời. Nhưng mỗi khi mở miệng để nói một câu gì, Quyên cứ tưởng như không phải chính mình đã phát âm ra câu đó, vì nàng cứ phải nói thứ

tiếng mà không phải mẹ nàng đã dạy cho nàng từ ngày tập nói. Ở đây cứ mỗi khi mở miệng là Quyên phải cong cái lưỡi lại, thè cái lưỡi ra, đưa hơi thở lên mũi rồi phát âm, Quyên vẫn hay điểu với mấy con bạn to đồ sộ gấp hai nàng như thế và bọn hần cũng công nhận là nàng nói đúng rồi cười ồ. Quyên ao ước giá bọn hần nói được tiếng mẹ đẻ của mình chắc là nàng sẽ bớt cô đơn. Ở đây chỉ có mình Quyên là đàn bà Việt-Nam nên nàng thấy mình lúc nào cũng bơ vơ, không phải bơ vơ vì trở ngại ngôn ngữ, cái bơ vơ đó chỉ có lúc đầu còn bây giờ Quyên làm ở cái hãng này đã gần được bốn năm nay, trở ngại đó Quyên đã vượt qua một cách dễ dàng cũng như tất cả những người đàn bà Việt Nam khắp mọi nơi trên thế giới này. Nhưng nỗi bơ vơ này Quyên đã tìm đủ mọi cách để chế ngự, nhưng đều vô hiệu quả, thôi thì cứ ủ kín nó trong lòng. Có những vết thương cần thuốc men băng bó, nhưng cũng có những vết thương tự nó lành mà không cần băng bó thuốc men. Như con trai nọ lỡ mang hạt cát ở trong lòng, lúc đầu cũng thấy đau đớn, cố tìm đủ mọi cách để đẩy hạt cát ra, nhưng mỗi lần cố gắng là mỗi lần đau đớn, cho nên trai kia chỉ còn có một cách duy nhất để xoa dịu nỗi đau của mình là cố tiết hết những tinh túy trong cơ thể, bao bọc nỗi đớn đau. Rồi một ngày kia mệt mỏi già nua vì tiết quá nhiều tinh túy nên trai kia tìm cách chìm sâu xuống lòng đại dương, hòa đồng với các con trai cùng cảnh ngộ. Nỗi đau vẫn còn đó, nhưng hạt cát đã biến thành viên ngọc quý bởi các tinh túy của con trai bao bọc ở chung quanh. Rồi người đời lặn xuống biển sâu cố tìm viên ngọc quý, nỗi ao ước duy nhất của con trai trước khi chết là tặng lại viên ngọc quý đó cho người đời. Quyên không dám ngạo mạn mang cái tư tưởng của con trai trước khi chết tặng lại cho người đời viên ngọc quý, Quyên chỉ muốn quên đi nỗi đau trong lòng để có thể đi những bước thật vững vàng cho đến hết cuộc đời còn lại trên mảnh đất mà Quyên buộc lòng phải nhận làm quê hương thứ hai này. Quyên lạy mẹ lạy cha tha thứ cho Quyên tội bỏ trốn quê hương, tội nhận nơi đây làm quốc tịch, Quyên nghe nỗi đau như vết cắt trong lòng.

Quyên lững thững bước đến trạm xe Bus ngồi xuống bờ gạch xây thấp vừa tầm, chờ đợi chuyến xe Bus hàng ngày để ra trạm xe lửa. Vào mùa hè giờ này vẫn còn nắng, nhưng bây giờ đã sang đông nên mặt trời

chẳng muốn chờ đợi ai đã “vội vã về nhà đi ngủ sớm”. Xe Bus trở tới, ai nấy cũng vội vã lên xe, Quyên chọn chỗ ngồi đằng sau và lúc nào Quyên hầu như cũng là người xuống sau cùng. Hôm nay xe Bus đến muộn nên khi xuống xe, Quyên phải chạy để bắt cho kịp chuyến xe lửa hàng ngày. Xe lửa sắp chuyển bánh nên Quyên vội nhảy đại vào xe suýt ngã vào một người đàn ông, Quyên quen miệng nói hai tiếng “sorry”.

-Dạ không có chi.

Quyên giật mình ngược nhìn người đàn ông trước mặt:

-Á, ủa ông, à anh là người Việt-Nam?

-Dạ.

-Sao anh biết tôi là người Việt-Nam?

-Dạ, biết chứ vì tôi gặp chị trên chuyến xe lửa này cả tuần nay.

-Ừa, sao tôi không gặp anh?

-Chị có nhìn ai đâu mà gặp.

-Thế nhờ tôi không phải là người Việt-Nam thì sao?

-Thì mình “say sorry”

Quyên biết hẳn điều mình nên cười bảo:

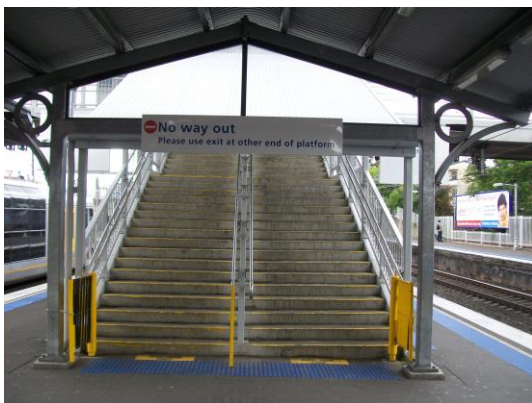
-Tôi quen miệng anh đừng chấp nhé!

-Dạ không có chi!

Quyên lại cười nghĩ thầm:” Anh chàng này chắc là “tếu” lắm, nhất định là dân nhà binh, Quyên thấy vui trong lòng. Im lặng một lúc, “hắn” hỏi:

-Xin lỗi, chị tên gì?

-Dạ Quyên, Đỗ-Quyên.

-Tên chị đẹp và buồn.

-Còn anh tên gì cho tôi biết được không?

-Dạ, Nam, Hoài-Nam.

-Tên anh cũng đẹp mà ở hoàn cảnh của người Việt- Nam mình thì lại có ý nghĩa nữa.

-Chị qua đây lâu chưa?

-Cũng lâu rồi anh ạ, hơn bốn năm, Còn anh?

-Tôi qua hồi tháng tám năm ngoái, tính đến nay vậy là chín tháng rồi. Tôi rời VN hồi tháng tư, đến Mã-Lai sau mấy ngày rồng rã trên biển cả, may mắn không gặp tai nạn, ở Mã-Lai được

bốn tháng, rồi được phái đoàn Úc bốc qua đây.

-Tôi nghe nói nhiều người phải chờ đợi lâu lắm mới được đi, sao anh lại đi mau quá vậy? Thật là may mắn.

-Tôi là cựu quân nhân bị đi học tập mấy năm và khi được thả ra, tôi tìm cách trốn đi trong mình bao giờ cũng mang theo giấy tờ của họ cấp cho mình vì thế cho nên khi đến Mã-Lai tôi khai như vậy nên Úc nhận tôi. Tôi chỉ nghĩ như vậy chứ không biết có đúng không!

Quyên té nhị không hỏi anh thêm về vấn đề đó nữa, Quyên nghĩ đến vết thương của mình và Quyên chắc anh cũng mang một vết thương to lớn gấp bội trong lòng, đó là vết thương của những người anh hùng thất thế phải bôn ba nơi hải ngoại.

-Quyên, à chị Quyên đang nghĩ gì thế?

-Quyên, à Quyên nghĩ đến anh, nghĩ đến Quyên và nghĩ đến những người còn ở lại. Anh cứ gọi Quyên là Quyên đi, vì lâu quá ít ai gọi tên Quyên. Trong hăng tên Quyên khó gọi nên không bao giờ bọn bạn phát âm đúng và họ chỉ gọi cái tên đầu tiên của Quyên là Đỗ thôi, mà cũng không đúng nữa, họ phát âm không có dấu nên thành là Đô. Anh nghĩ có buồn cười không? Đàn bà tên Đô đã buồn cười, Quyên lại nhỏ xíu như con mắt tép thế này mà “Đô” cái nổi gì! áy vậy mà mỗi lần bọn hấn kêu Đô là mình cũng “Yes” như điên.

Cả hai đều cười lớn, Quyên hoảng hốt bung miệng sợ làm khó chịu những người bản xứ chung quanh.

Xe gần đến trạm, Quyên vội nói :

-Quyên sẽ xuống ga tới.

Nam ngáp ngừng rồi hỏi vội :

-Quyên có thể cho tôi xin địa chỉ được không?

-Dạ, được chứ, Quyên có số điện thoại lúc nào rảnh anh gọi cho Quyên cũng được. Quyên xé vội mảnh giấy trong quyển sổ tay nhỏ của mình, Nam nhanh nhẹn rút cây bút ở túi áo cho Quyên viết. Vừa trao mảnh giấy cho Nam thì xe lửa ngừng, Quyên vội vã chạy xuống xe cầm theo cây viết của Nam mà không hay. Xe chuyển bánh và cửa tự động đóng lại, Quyên mới sực nhớ, đỏ mặt gọi vói theo :

-A, cây viết của anh.

Nam cười:

-Quyên cầm đi, hôm nào gặp thì đưa lại.

Rồi thôi, xe đã đi. Quyên tự trách mình: “Đàn bà con gái gì vô duyên quá! khi không đi cho người lạ địa chỉ số điện thoại của mình!” Nhưng Quyên lại nghĩ: “Thôi ở cái xứ lưu đày này gặp người cùng quê hương mà từ chối làm quen thì phải là người không có tâm hồn”. Quyên cầm cây viết trong tay, cây viết xinh xắn có cái đồng hồ điện tử nhấp nháy ở trên đầu, nhìn ngay xuống là hai chữ Hoài-Nam khắc rõ rệt. “Thôi thì cắt vào cái xách đi làm là chắc ăn khỏi quên ở nhà”, Quyên định bụng sẽ gặp Nam là phải trả lại ngay, Không hiểu sao Quyên nghe như có cái gì bất ổn ở đâu đây!

Quyên bước vào nhà, việc đầu tiên là lấy chìa khoá thủng thơ, mở lục thử có thơ ở nhà gởi sang không. Có một cái “Bill” tiền gas bốn mươi đô và một cái thơ của chị Ngọc, chị ruột của Quyên. Vội vã vào phòng đi ngay xuống bếp thăm con gái đang nấu cơm.

-Mẹ về, Ái chào, rồi hỏi: Có thư không mẹ?

-Có thư dì Ngọc và một cái bill tiền gas bốn mươi đô, em đâu con?

-Em chơi ở trong phòng, mẹ tắm đi rồi ăn cơm.

-Mẹ đọc thơ dì Ngọc xong đã.

Quyên đọc thơ chị Ngọc mà ghen ngào, nước mắt chảy dài, nói với Ái:

-Dì Ngọc bây giờ khổ lắm con ơi! chồng dì vẫn còn đi học tập chưa về, vậy là năm sáu năm rồi. Trời ơi! sao dì nuôi nổi năm đứa con?

Nhà cửa bị tịch thu hết phải về ở với mẹ chồng, chị bị sa thải sau ngày mất nước hai năm, nên phải đi buôn để nuôi sống năm đứa con. Chị buôn đủ mọi thứ: cá chui, thịt chui, gạo chui, cái gì cũng chui hết, có được bao nhiêu tiền dành dụm đi buôn một chuyến lớn, họ bắt được tịch thu hết, tiêu luôn cả vốn lẫn lời, Năm đứa con chị bữa đói bữa no. Chị đành mượn vốn bà con buôn từng lít nước mắm để kiếm sống. Chị viết: “Em ơi! em có nghĩ rằng chị ngày xưa như thế mà bây giờ phải buôn từng lít nước mắm để kiếm ăn. Sáu mẹ con, ba lon gạo với vài bó rau muống một ngày. Chị viết thư này cho em mà không biết chiều nay lấy gì ăn đây! Chị lâu nay cực khổ nhưng không tin cho em biết, vì chị nghĩ em một mình nơi xứ lạ quê người, hai đứa con dại biết lo có nổi hay không? Giờ đây chị đành phải cầu cứu em. Em ơi!

“Xưa sao phong gấm rủ là

Giờ sao tan tác như hoa giữa đường”

Quyên đọc đến đây chịu không nổi oà ra khóc nức nở, Quyên nói nghẹn ngào như có chị trước mặt mình: “Mai em đi gọi tiền về chị, mai em đi gọi để chị lo cho các cháu, em tẻ quá, em thật tẻ quá.”

Quyên nhớ dáng dấp trang nghiêm của chị, lúc nào cũng từ tốn, đi đứng thước tha mà thấy thương chị vô cùng.

Ái rụt rè mời mẹ đi tắm lần nữa. Quyên nghe mệt mỏi vô cùng, nói với Ái:

-Sáng mai Ái gọi điện thoại lên sở mẹ, cho mẹ nghỉ đi nhà băng gọi tiền về dì Ngọc nghe, ờ thôi, để mẹ gọi cũng được. Mẹ rồi trí quá không biết phải làm sao cho nhanh chóng đây. Ờ mẹ đi tắm, mẹ ăn cơm rồi mẹ nghỉ một chút, à không, mẹ viết thư cho dì, mai mẹ phải gọi thư cho dì, mẹ phải đánh điện tín cho dì.

Ái im lặng lo cho mẹ, không biết an ủi hay nói với

mẹ những gì. Ái còn nhỏ nhưng thương mẹ vô cùng, Ái nhớ lại hôm nhận được thư cậu Trân kể chuyện cậu đi vượt biên bị bắt cả gia đình, tiền bạc mất hết. Mợ Trân lúc đi lại mang thai rồi cả gia đình bị giam mất bảy tám tháng trời cho đến lúc em bé sinh ra, thể thảm quá họ mới tha cho về, bà con gần xa ai cũng không dám chứa sợ liên lụy. Cậu lại ở ngoài Trung, muốn vào lại Sài Gòn quê của mợ Trân thì lại không có tiền. Cậu ra thân làm mướn chỗ này chỗ nọ lo kiếm tiền nuôi vợ và hai con. Mợ Trân sanh em mà ăn mỗi ngày chỉ hai chén cháo, có khi không có, mợ phải khuấy bột sắn để ăn cho đỡ đói. Mợ thấy cảnh gia đình như thế, sanh đẻ còn non ngày non tháng, mợ cũng vùng ra đi kiếm ăn. Lần hồi dành dụm được tiền, cậu mợ đùm gói đem con vào Sài Gòn ở nhà cha mẹ vợ. Cậu phải

cấn rǎng chịu đựng nhiều sự nhục nhã do cách đối xử của bà con bên vợ. Mẹ đã khóc ròng rã mấy ngày, mắt sưng húp, rồi mẹ đi mua sắm vải vóc thuốc men các thứ cần thiết gửi về cho cậu vợ. Nay thì cậu vợ đã thoát cảnh túng quǎn vì mẹ thỉnh thoảng gửi tiền về giúp đỡ cậu vợ.

Ái dọn cơm ra bàn chờ mẹ.

Hôm sau, Quyên thấy bình tĩnh trở lại sau khi đã gửi tiền về giúp chị Ngọc. Từ lúc gửi tiền đi Quyên ngày đêm mong đợi. Sau một tháng trời Quyên mới nhận được điện tín của chị Ngọc báo tin là đã nhận được tiền. Quyên mừng đến nỗi ngủ không được và nỗi vui kéo dài đến cả mấy tuần lễ sau.

* * *

Cây viết của Nam vẫn còn nằm trong xách tay của Quyên vì suốt tháng nay hǎng có nhiều việc nên Quyên cố gắng làm thêm giờ để có thể dành thêm ít tiền gửi về giúp chị Ngọc và Trần cùng bố của Ái. Bao giờ ra khỏi hǎng trời cũng tối như bung, về đến nhà tắm rửa ăn cơm xong, trở lên xem qua sách vở của hai con rồi lăn quay ra ngủ để sáng mai dậy sớm chạy cho kịp xe lửa đi làm. Quyên lặn lội như cái cò, cấn rǎng chịu đựng cái rét căm căm của buổi sáng mùa đông ở đây, suốt ngày không thấy mặt trời, sáng chưa sáng đã đi, chiều tối mịt mịt về, nên không có dịp gặp Nam để gửi lại cây viết kéo giữ lâu mất lòng. Quyên cũng hơi ngạc nhiên sao Nam xin số điện thoại, địa chỉ mà không thấy gọi lại lần nào.

Hôm nay rồi việc, không phải làm thêm giờ nào nên về sớm, Quyên đến nhà ga thì xe lửa vừa trờ tới, nàng bước lên xe ngồi vào hàng ghế sau cùng rồi kéo tờ báo ra đọc. Quyên ngồi sát vào trong, chừa rộng phía ngoài cho người khác, nàng chăm chú vào tờ báo không để ý đến ai. Hình như có ai ngồi vào chỗ phía ngoài thì phải, nhưng Quyên cũng không quay nhìn vì mãi chăm chú đọc, và lại tính nàng vẫn vậy, sợ mất lịch sự với người ngoài.

Trời bên ngoài đã tối, lúc lên xe Quyên không chú ý cái đèn ống trên đầu cứ nhấp nha nhấp nháy làm quyên khó đọc, nàng xếp tờ báo lại định bụng về nhà hǎn đọc tiếp.

-Dạ, xin lỗi chị, xin lỗi Quyên, bây giờ nói chuyện được chưa? Quyên giật mình quay lại:

-Ồ, anh Nam! Quyên cứ ngỡ là ai nên đâu dám quay qua, thôi cho Quyên xin lỗi đi.

-Nhất định là Quyên phải xin lỗi rồi vì bật đi cả tháng không thấy Quyên đâu.

-Quyên bạn, vừa nói vừa mở xách lấy cây viết trả lại cho Nam, Quyên áy náy vì phải giữ lâu cây viết của anh. Bạn đi làm thêm giờ mỗi chiều, thành thử không làm sao gửi trả anh được. Quyên vô ý đã không hỏi địa chỉ cũng như số điện thoại của anh nên không biết làm sao, thôi cho Quyên xin lỗi vậy. Bây giờ anh cho Quyên xin địa chỉ và số điện thoại đi, mà không dùng cây viết của anh nữa, dùng cây viết của Quyên, không thôi...

-Lại áy náy cả tháng!

-Vâng, lại áy náy cả tháng.

Cả hai cùng cười vui vẻ.

-À, sao anh hỏi địa chỉ của Quyên mà không ghé lại nhà nhỉ? cũng không gọi điện thoại.

-Tôi cũng bận Quyên à, và lại cũng ngại, mới làm quen không biết

Quyên có vui lòng hay không. Bây giờ, Quyên có nhã ý như thế tôi mới dám, hôm nào tôi sẽ ghé thăm Quyên.

-Anh qua đây một mình hay với cả gia đình?

Tôi đi một mình, vợ và con còn kẹt lại ở nhà, vì thế sang đây tôi phải cố gắng đi làm, lo nuôi nhà tôi và hai cháu.

-Các cháu lớn chưa anh?

-Cháu trai đầu năm nay mười hai tuổi, còn cháu gái được mười tuổi.

-Anh ở với bạn chứ? Ở đây mấy anh họ ở chung với nhau là thường. Đỡ tốn tiền thuê nhà mà có bạn ở chung cũng vui anh à.

-Tôi ở chung với người bạn đi cùng chuyến tàu, anh còn độc thân nên cuối tuần là đi chơi tối ngày. Còn Quyên thì sao?

-Quyên ở với hai cháu nhỏ, bố cháu kẹt ở lại vì học tập chưa về. Quyên bị làm khó dễ vì xin thôi việc, họ đuổi Quyên và hai cháu về vùng kinh tế mới, Quyên túng quá liều mang con ra đi.

-Làm sao mà chị đi được cũng hay!

-Tôi khổ sở lắm mới đi được. “Một bước phiêu lưu bạc má hồng” đó anh.

-Xin lỗi Quyên tôi vô tình gọi nhớ, thôi quên đi Quyên ai cũng có nỗi đau trong lòng.

-Thôi Quyên phải xuống rồi. Hôm nào rảnh mời anh lại nhà nói chuyện nhiều.

Quyên chào Nam bước vội xuống xe, ra khỏi nhà ga, băng ra con lộ nhỏ, đi dọc theo đường phố về nhà, lòng nghĩ ngợi mông lung, nàng nghe đầu nặng trĩu, hai mắt cứ muốn nhắm lại. Quyên biết mình mệt mỏi lắm rồi, cố gắng về đến nhà, tắm xong ăn qua loa vài miếng rồi đi nằm. Quyên dặn Ái:

-Con chăm em dùm mẹ, mẹ muốn ngủ một chút, mẹ nghe nhức đầu quá.

Ái dạ, rồi lặng lẽ lấy hai viên thuốc nhức đầu bỏ vào ly nước ấm khuấy thêm nữa muống đường đem vào cho mẹ. Quyên uống xong rồi nằm xuống không nói năng gì nữa, nàng nghe như mình ón lạnh, vội đắp thêm mền rồi thiếp đi.

Nửa đêm Quyên thức dậy vì chợt nghe con sốt ở đâu ủa tới, nàng đặt tay lên trán mình, nghe nóng, Quyên biết mình bệnh rồi, cái điều mà Quyên lo sợ vẫn không tránh được. Quyên phải ở nhà đến hết tuần đó, và thêm cả tuần sau nữa.

* * *

Nam đi đi lại lại trong phòng rồi dừng lại bên cửa sổ nhìn xuống đường. Con đường thật đẹp có hàng cây đổ bóng, lá rũ xuống, hàng cây đứng im khiến Nam cũng bất động như sợ phá đi cái yên tĩnh lành lạnh của buổi chiều. Nam nghĩ đến Nga, đến hai con và nhớ lại cái thư vừa nhận được của Nga tuần trước, thư Nga viết có đoạn: “Anh Nam, Nga không muốn qua bên đó, xử lạ quê người, vả lại bố ba má em một mình em không nỡ, anh cứ ở bên đó đi, gọi tiền về để em lo cho con cũng được. Các con vẫn thường và nhớ anh nhiều”.

Sao Nga lại viết như thế? Thư Nga viết mỗi ngày một thưa và bây giờ lâu lâu mới nhận được một cái. Mỗi tháng Nam vẫn gọi tiền về cho Nga và thỉnh thoảng mua quà gọi về cho Nga và hai con, Nga không thiếu thốn được. Ba má Nam mất lâu rồi, bà con thì mất liên lạc, Nam chỉ biết ngày đêm lo làm ăn gọi tiền về nuôi vợ con, Nam không cờ bạc rượu chè, chỉ thích nằm nhà xem sách báo và hay xem phim chiến tranh. Nam thường bảo bạn: “Thời oanh liệt nay còn đâu phải không mà? Nam chỉ mong sao có ngày gặp lại vợ con, mà nay Nga viết như thế thật Nam nghe sừng sốt nhói đau. Nam biết bỏ Nga và hai con ra đi như thế là không phải. Nhưng hoàn cảnh không cho phép, Nam không đủ sức lo nổi một số tiền quá to lớn cho việc đem vợ con theo nên đành ra đi một mình. Nếu may mắn thoát được thì chu toàn cho vợ con sau cũng không muộn. Nào ngờ... Nam thở dài trở vào nhà trong...”

Hôm nay là thứ bảy, thằng bạn lại đi mất, Nam muốn rủ nó đi một vòng cho khuây khoả cũng không được. Nam như chợt nhớ ra điều gì, vội vàng đi lại bàn lấy cuốn sổ tay, lật lật mấy trang giấy tìm kiếm, rồi

reo lên: “Đây rồi”. Nam nhắm đọc các con số rồi nhấc điện thoại...

* * *

Quyên đang nằm trên ghế dài ở phòng khách, chợt có tiếng điện thoại reo, nàng uể oải đứng dậy, nghĩ thầm: “Lại cô cậu nào muốn hỏi thăm con bé nữa đây”.

-Hello!

-Hello! Xin cô cho tôi nói chuyện với chị Quyên, chị Đỗ- Quyên.

-Quyên đang nói đây, xin lỗi ai đầu dây đó?

-Tôi Nam, Hoài Nam, Quyên đó phải không?

-A anh Nam, lâu quá không gặp anh, Quyên đây.

-Chắc Quyên lại bận làm thêm giờ?

-Không phải, bình, Quyên bình, nghỉ cả hai tuần nay rồi đâu có đi làm.

-Quyên đau hử, tôi tệ quá, không hay biết gì hết, Quyên nghỉ như thế rồi họ có trả lương hay không?

-Có anh, Quyên nói, họ trừ vào hai tuần “holidays”.

-Tôi muốn đến thăm Quyên được không?

-Dạ được chứ, hân hạnh được tiếp anh.

-Tôi đến bây giờ nhé?

-Anh đang ở đâu đó?

-Ở nhà.

-Vậy thì cũng mất nửa giờ phải không? Anh đi gặp giờ Hoàng Đạo nhé, Quyên đang nấu bún bò.

-Nói nghe hấp dẫn quá, phải đi ngay mới được. Vậy Quyên gát ống nghe đi.

-Thôi chốc nữa nói chuyện nhé.

Quyên gát ống nghe, đi xuống bếp xem lại nồi thịt, mỗi lửa thêm một bếp khác, lấy một cái nồi bỏ lên luộc bún. Quyên luộc xong cho ra cái rá, xả nước cho bún dẻo, lấy cái đĩa đặt xuống, để rá bún lên trên. Quyên soạn hai cái tô, hai cái muống, hai cái đĩa, hai đôi đũa đặt lên bàn, Ái đã xin phép dẫn em đến nhà bạn, chiều mới về nên nàng khỏi phải lo cho các con. Nhưng Quyên cũng điện thoại lại nhà bạn Ái, hỏi thử con có muốn về ăn cùng với mẹ hay là chiều về ăn luôn? Ái nói:

-Con muốn được ở lại đến chiều về.

Đang nói chuyện với con thì có tiếng gõ cửa nên Quyên vội nói:

-Thôi nhé, có ai đang gõ cửa, mẹ phải ra mở cửa đây, con gát máy đi, nhớ ngoan.

-Dạ, “bye mum.”

Quyên ra mở cửa, Nam bước vào đã hỏi ngay:

-Quyên đau gì vậy?

-Có lẽ Quyên mệt quá nên bình chứ không có gì, bây giờ thì khoẻ rồi, tuần sau Quyên đi làm lại, mời anh ngồi.

Vừa ngồi xuống Nam vừa nói:

-Lâu quá không gặp cứ ngỡ Quyên bận đi làm nên không đến thăm.

-Tại anh không điện thoại thăm Quyên thành ra không biết chứ.

-Tại Quyên không “báo” cho tôi biết chứ, tôi biết là tôi đến ngay, thấy không!

-Chứ không phải tại nồi bún bò hấp dẫn quá!

Nam phá ra cười:

-Thua Quyên rồi đấy nhé.

Quyên đem lên hai tô bún bò, đặt trên hai cái bàn nhỏ và nói:

-Chỉ có hai người ăn, ngồi ở phòng khách cho ấm vì có lò sưởi.

-Các cháu đâu rồi Quyên?

-Hôm nay thứ bảy, các cháu đi chợ với Quyên xong đã xin phép đến nhà bạn chơi rồi, đến chiều mới về.

-Quyên ở một mình không buồn sao? Sao không mời thêm cô bạn gái nào về ở chung cho vui?

-Quyên ngại các cháu làm phiền họ, vả lại Quyên ở một mình quen rồi đâm ra yêu mến cái lẻ loi của mình. Anh biết không, mỗi khi bị các cháu bỏ rơi ở nhà một mình, Quyên cứ nằm thu mình trên cái ghế này thả hồn về Việt Nam. Ra Vũng-Tàu nơi vợ chồng Quyên ở trước kia, rồi lên Sài Gòn dạo chợ Bến Thành, ra Huế qua cầu Tràng Tiền, đi trên con đường Trần Hưng Đạo, quẹo lại Phan Bội Châu, vào cửa Đông Ba, ra đường Mai Thúc Loan, Quyên đi gần đến nhà Quyên ở đường Nguyễn Biểu thì anh gọi điện thoại, Quyên phải đứng dậy đi luộc bún, làm bún bò Huế đãi anh.

-Quyên nói chuyện làm tôi nhớ Việt-Nam quá. Quyên có thường nhận được thư nhà không?

-Có chứ sao không anh, Quyên còn ba anh, một chị và một em trai. Tất cả đều có gia đình, chị Ngọc của Quyên ở Huế, còn em Trân ở Sài Gòn. Anh ăn bún đi chứ để bún nguội mất ngon.

-Quyên làm bún ngon quá, ớt cay xé, vừa ăn vừa xuyết xoa, vừa thấy nhớ nhà thêm

-Anh có nhận được thư nhà không? chị và các cháu bình yên chứ?

Nam chọt buồn:

-Vâng, nhà tôi...vẫn thường... Còn anh ở nhà sao chị?

-Ông xã hả...Quyên ngập ngừng...có vợ rồi anh ạ... nhưng anh ấy muốn sang đây với Quyên và các cháu nên Quyên có làm đơn xin bảo lãnh cho anh, không biết kết quả thế nào.

-Quyên có mong kết quả không?

-Lẽ dĩ nhiên là có, vì mọi việc Quyên làm từ trước đến nay đều cho anh và các cháu, nhưng vì hoàn cảnh xã-hội đưa đến tình trạng ngày hôm nay Quyên đành chấp nhận, vả lại lỗi tại Quyên bỏ anh ra đi.

-Quyên có buồn không?

-Có chứ anh, lúc đầu được tin do bà chị chồng viết thư sang vì bà ấy tức giận anh không nghe lời khuyên của bà, Quyên cũng buồn ghê lắm, nhưng lâu rồi, tuy vết thương chưa lành nhưng cũng không đến nỗi nhức nhối như lúc ban đầu. Quyên cố quên đi bằng cách làm việc nhiều để không có thì giờ suy nghĩ, mệt mỏi quá thì lăn đùng ra ngủ, sáng mặt trời chưa dậy, mình đã dậy rồi. Quyên còn chị còn em đang lâm vào cảnh khốn cùng ở nhà, thì không có nỗi buồn riêng tư nào của Quyên cho phép Quyên quên đi điều đó. Cả ông xã của Quyên nữa, ông cũng cần sự giúp đỡ của Quyên. Mười mấy năm trời ăn ở với nhau làm sao quên được hả anh?

“Nhất dạ đồng sàng chung dạ ái.

Nhất nhật phu thê bá vạn ân”

Quyên ví nỗi đau của Quyên như hạt cát trong lòng con trai. Cố đẩy ra chỉ xót thêm, thôi thì gắng xoa dịu bằng mọi cách vậy.

Nam nhìn sững vào hai mắt Quyên sáng lóng lánh, hai má ửng hồng, đối với người đàn bà, còn nỗi buồn nào buồn hơn thế nữa không? Nam muốn nói một lời gì đó với Quyên nhưng nhận thấy không có lời nào có thể an ủi được Quyên cả. Chỉ có Quyên, tự Quyên với hai câu thơ đọc đáo đó, hai câu thơ đã trở thành như một lời răn của nền luân lý Việt-Nam mới có thể làm cho Quyên vui được nỗi đau để lo cho chồng con mà

thôi. Nam nghĩ: mình rồi cũng sẽ mang một nỗi đau thứ hai vào lòng ngoài nỗi đau mất nước mất nhà. Nhưng không biết Nam có đủ can đảm ngâm lên hai câu thơ bất hủ đó để tiếp tục lo cho vợ con hay không?

Quyên đứng dậy đi lấy nước pha trà mời Nam.

Cả hai cùng im lặng uống trà trong cái không khí ám áp của căn phòng. Chiều xuống nhanh ngoài kia, Nam nghe nỗi bất an như lắng dịu trong lòng.

Nam đứng lên nói với Quyên:

-Thôi chiều rồi, tôi xin phép Quyên về về nhà, hẹn với Quyên tuần sau tôi sẽ ghé thăm. Có gì vui buồn hay đau ốm, tin cho tôi biết với, tôi mong được là bạn thân của gia đình Quyên.

-Như thế thì còn gì bằng, tuần sau Quyên mời anh lại nhà dùng cơm vào buổi chiều chủ nhật nhé, có các cháu ở nhà.

-Tôi cũng muốn thăm hai cháu cho biết.

-Cảm ơn anh đã đến thăm Quyên, và Quyên cũng mong được là bạn thân của anh.

-Về nghe Quyên.

-Dạ, chúc anh vui luôn.

Nam rời khỏi nhà Quyên, đi dọc theo dãy phố vào nhà ga đón xe lửa về nhà. Vào phòng, Nam thay áo rồi tìm quyển nhật ký, viết vào mấy chữ:

“Buổi chiều với Đỗ-Quyên,

Hạt cát trong lòng con trai sẽ biến thành viên ngọc quý. Và người tầm ngọc dưới biển sâu bao giờ cũng tìm bắt những con trai có ngọc mà thôi.”

Rồi Nam gấp quyển nhật ký lại và lấy giấy viết thư cho Nga.

Dã-Thảo.

Mùa thu 1982

Thác
Bản
Giốc
VN

18/
03/
2017